

Sygn. akt I ACa 67/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Jefimko (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Trębska

SO del. Robert Obrębski

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Rudnik

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2012 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Biura Usług (...) i J. D. Podatkowi z siedzibą w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 sierpnia 2011 r.

sygn. akt XVI GC 665/10

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Biura Usług (...) i J. D. Podatkowi z siedzibą w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.

I ACa 67/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2011 r. wydanym w sprawie z powództwa Biura Usług (...) — (...) Spółki Partnerskiej (...) z siedzibą w W. skierowanego przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę - Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Biura Usług (...) — (...) Spółki Partnerskiej (...) z siedzibą w W. kwotę 556 320 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 35 033 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższy wyrok Sąd Okręgowy wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych i wniosków.

Powód i pozwany są przedsiębiorcami, którzy w ramach prowadzonej działalności zawarli cztery umowy zlecenia świadczenia usług doradztwa prawnego i doradztwa podatkowego. Zleceniobiorcą było Biuro Usług (...) i J. D. Podatkowi, zaś zleceniodawcą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, która od dnia 28 lipca 2009 r. zmieniła

firmę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością , a aktualnie działa pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Pierwsza umowa zlecenia z dnia 1 sierpnia 2000 r. obejmowała świadczenie usług przez zleceniobiorcę w zakresie doradztwa prawnego i prawno - podatkowego , szczegółowo wymienionych w jej §1. Została ona zawarta na czas nieokreślony , począwszy od dnia 1 sierpnia 2000 r. z możliwością rozwiązania przez każdą ze stron za uprzednim trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia , złożonym na piśmie na koniec miesiąca. Aneksem nr (...) wprowadzono od dnia 1 maja 2004 r. zryczałtowane wynagrodzenie miesięczne w wysokości 28 000 zł plus należny VAT. Druga umowa zawarta w dniu 1 sierpnia 2003 r. obejmowała świadczenie szerokiego zakresu usług na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz usług świadczonych na wyraźne zlecenie (...) lub F. M. w zakresie pomocy prawnej. Usługi te miały być świadczone osobiście przez M. i J. K. lub pod ich kierownictwem przez osoby zatrudnione w Biurze Usług (...) i J. D. Podatkowi na podstawie umów o pracę bądź umów cywilnoprawnych , a także przez kooperujących i współpracujących ze spółką innych doradców podatkowych, radców prawnych bądź adwokatów. Umowa została zawarta na czas nieokreślony , począwszy od 1 sierpnia 2003 r. z możliwością jej rozwiązania przez każdą ze stron za sześciomiesięcznym okresem wypowiedzenia , złożonym na piśmie na koniec miesiąca kalendarzowego. Natomiast na mocy porozumienia stron, umowa mogła być rozwiązana w każdym czasie. Należne za usługi honorarium stanowiło zryczałtowane wynagrodzenie miesięczne w wysokości 40 000 zł plus należny podatek VAT. Kolejne dwie umowy podpisane w dniach 1 września 2004 r. i 15 kwietnia 2005 r. zostały sformułowane w sposób analogiczny do umowy z dnia 1 sierpnia 2003 r. , z tym że usługi miały być świadczone odpowiednio na rzecz (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. Także one zostały zawarte na czas nieokreślony , dla pierwszej umowy począwszy od dnia 1 września 2004 r., a dla drugiej umowy od dnia 1 maja 2005 r. z możliwością rozwiązania przez każdą ze stron za sześciomiesięcznym okresem wypowiedzenia , złożonym na piśmie na koniec miesiąca kalendarzowego. Natomiast na mocy porozumienia stron, umowy mogły być rozwiązane w każdym czasie. Należne honorarium stanowiło zryczałtowane wynagrodzenie miesięczne w wysokości 32 000 zł plus należny podatek VAT (umowa z 1 września 2004 r.) i 10 000 zł plus należny podatek VAT (umowa z 15 kwietnia 2005 r.) .W dniu 5 września 2008 r. (...) rozwiązała z Biurem Usług (...) i J. D. Podatkowi wszystkie umowy bez wypowiedzenia na podstawie art. 746 §1 i §3 k.c. w zw. z art. 750 k.c. z powodu utraty zaufania do zleceniobiorcy , w szczególności ze względu na świadczenie pomocy prawnej w zakresie doradztwa właściwego dla radców prawnych i adwokatów bez koniecznych do świadczenia pomocy prawnej uprawnień i doświadczenia, a w ocenie zleceniodawcy zlecenie usług podmiotom trzecim przez zleceniobiorcę zmniejszało możliwości dochodzenia przez (...) odszkodowania w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi. Drugą przyczyną zakończenia współpracy był brak odpowiedniego ubezpieczenia z tytułu szkody mogącej powstać przy świadczeniu usług prawnych wykonywanych przez Biuro Usług (...) i J. D. Podatkowi , a nie będących usługami doradztwa podatkowego. (...) obawiało się, że w przypadku wystąpienia szkody na skutek błędów popełnionych przy świadczeniu pomocy prawnej, szkoda ta nie zostanie pokryta. W odpowiedzi na oświadczenie o rozwiązaniu umów, Biuro Usług (...) i J. D. Podatkowi rozpoczęła korespondencję z zarządem (...), w której podnosiła, że wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym nie jest skuteczne, gdyż nie wystąpiły ważne powody uzasadniające taki tryb rozwiązania umów. Biuro Usług (...) i J. D. Podatkowi przedstawiła (...) faktury za wrzesień 2008 r. o numerach (...) i (...), wystawione w dniu 3 października 2008 r. na łączną kwotę 109 800 zł. Odmowa zapłaty należności z tych faktur stała się przyczyną wniesienia przez zleceniobiorcę przeciwko zleceniodawcy powództwa o zapłatę. W dniu 25 czerwca 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. akt XVI GC(...) wydał wyrok uwzględniający w całości roszczenie powoda w wysokości 109 800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2008 r. do dnia zapłaty łącznie z kosztami postępowania. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 25 marca 2010 r. sygn. akt I ACa (...), oddalił apelację (...) od tego orzeczenia, a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 marca 2011 r., sygn. akt I CSK (...) odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Biuro Usług (...) i J. D. Podatkowi kwestionowała skuteczność natychmiastowego rozwiązania wszystkich umów, jednocześnie traktowała oświadczenie złożone przez zleceniodawcę jako ich wypowiedzenie. Powód pozostawał w gotowości do realizacji konkretnych zadań będących w zakresie obowiązków zleconych przez zleceniodawcę.

W dniu 15 lipca 2010 r. Biuro Usług (...) i J. D. Podatkowi wystawiła 9 faktur dokumentujących wykonanie usług na kwotę 556 320 zł z tytułu:

-umowy o świadczenie usług z dnia 15 kwietnia 2005 r. (za okres październik 2008 r. - marzec 2009 r.),

- umowy o świadczenie usług z dnia 1 września 2004 r. (za okres październik 2008 r. - marzec 2009 r.),
- umowy zlecenia o świadczenie usług z dnia 1 sierpnia 2003 r. (za okres październik 2008 r. - marzec 2009 r.),
- umowy zlecenia z dnia 1 sierpnia 2000 r. (za okres październik 2008 r. - grudzień 2008 r.). Pozwany odmówił zapłaty, zwracając oryginały faktur.

Sąd Okręgowy uznał powództwo w całości za uzasadnione. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda przez Sąd Okręgowy w Warszawie prawomocnym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt XVI GC(...) kwota 109 800zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2008 roku, obejmowała wynagrodzenie za usługi świadczone przez Biuro Usług (...) – (...) Spółkę Partnerską (...) z siedzibą w W. za miesiąc wrzesień 2008 r. na podstawie umowy z dnia 1 sierpnia 2000 r., umowy z dnia 1 sierpnia 2003 r., umowy z dnia 1 września 2004 r. i umowy z dnia 15 kwietnia 2005 r. Przyczyną uwzględnienia powództwa było uznanie przez sąd, iż nie doszło do rozwiązania umów łączących strony ze skutkiem natychmiastowym oraz przyjęcie, iż stosunki prawne z nich wynikające będą trwałe do czasu upływu terminów wypowiedzenia. Zgodnie z art. 365 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, iż w procesie późniejszym kwestia ta nie może być już badana, a w konsekwencji zachodzi ograniczenie dowodzenia faktów objętych prejudycjalnym orzeczeniem. Natomiast w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego.

Roszczenie powoda dochodzone pozwem obejmowało należność za wykonanie usług w okresie październik - grudzień 2008 r. na podstawie umowy z dnia 1 sierpnia 2000 r. oraz za okres październik 2008 r. - marzec 2009 r. z tytułu umów z : 1 sierpnia 2003 r., 1 września 2004 r. i 15 kwietnia 2005 r. Brak podstaw do wypowiedzenia w trybie natychmiastowym (rozumianym jako natychmiastowy skutek rozwiązania umowy) dał -w ocenie Sądu Okręgowego- zleceniobiorcy prawo domagania się wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, gdyż nadal pozostawał on w stosunku zlecenia. W pismach z 30 września 2008 r. i 3 października 2008 r., jak i podczas przesłuchania powód twierdził, iż był gotów do wykonywania usług. W spornych umowach kontrahenci przyjęli system rozliczenia ryczałtowego. Czynności, jakie zleceniobiorca miał wykonywać, miały zostać określone przez spółki, na których rzecz usługi mały być świadczone. Od momentu otrzymania oświadczenia pozwanego o rozwiązaniu umowy, wykonanie żadnych usług nie zostało powodowi powierzone, mimo jego gotowości do ich świadczenia. Ponieważ zleceniobiorca zobowiązał się do świadczenia usług za wynagrodzeniem ustalonym w umowach, to przysługiwało mu prawo do otrzymania tego wynagrodzenia za okres ich obowiązywania. Umowy należało uznać za rozwiązane dopiero po upływie okresu wypowiedzenia (odpowiednio 31 grudnia 2008 r. i 31 marca 2009 r.)

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w całości na podstawie następujących zarzutów:

1.naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

a)art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie całości materiału dowodowego dotyczącego kwestii istnienia bądź nie ważnych powodów rozwiązania spornych umów,

b)art. 365 § 1 k.p.c. i art 366 k.p.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie zasady rozszerzonej skuteczności wyroku w wyniku przyjęcia, iż sąd jest związany ustaleniami wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt XVI GC(...)

2.naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 746 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że powodowi przysługuje wynagrodzenie za okres wypowiedzenia i w rezultacie zasądzenie na jego rzecz dochodzonego wynagrodzenia,

podczas gdy powyższy przepis jednoznacznie stwierdza, iż w takiej sytuacji zleceniobiorcy należne może być jedynie odszkodowanie, zaś powód nie wykazał wysokości poniesionej szkody,

2) art. 471 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż powodowi przysługuje wynagrodzenie za okres wypowiedzenia, a nie odszkodowanie i to przy założeniu, że zostały spełnione przesłanki kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej,

3) art. 361 § 1 i § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wysokość ewentualnego odszkodowania jest tożsama z dochodzonym przez powoda wynagrodzeniem za okres wypowiedzenia.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie przedmiotowego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w wyniku oceny materiału dowodowego, która nie narusza kryteriów z art. 233 § 1 k.p.c., są prawidłowe. Wskazać należy, iż dotyczą one wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.). Sąd Apelacyjny podziela je w całości i uznaje za własne. Nietrafny jest zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 365 k.p.c. W judykaturze dominuje stanowisko, które sąd odwoławczy w pełni aprobuje, iż w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2008 r., I PK 301/07, Lex nr 494122 i z dnia 26 lipca 2001 r., IV CKN 388/00, Lex nr 550972 oraz uchwała Sądu Najwyższego 29 marca 1994 r., III CZP 29/94, LEX nr 84472). Sąd Okręgowy w Warszawie prawomocnym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt XVI GC 640/08 uwzględnił w całości roszczenie powoda, zasądzając od pozwanego kwotę 109 800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2008 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za usługi świadczone za miesiąc wrzesień 2008 r. na podstawie umów zlecenia z dnia: 1 sierpnia 2000 r., 1 sierpnia 2003 r., 1 września 2004 r. i 15 kwietnia 2005 r. W rozpoznawanej sprawie Biuro Usług (...) – (...) Spółka Partnerska (...) z siedzibą w W. domaga się zasądzenia wynagrodzenia za usługi świadczone na podstawie tych samych umów za dalszy okres. Podstawą wydanego w sprawie sygn. akt XVI GC (...) orzeczenia było uznanie, iż nie doszło do natychmiastowego rozwiązania spornych umów, a w konsekwencji zleceniobiorcy przysługuje wynagrodzenie za okres wypowiedzenia, przy czym terminy wypowiedzenia nie były pomiędzy stronami sporne. Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 marca 2010 r., I ACa(...), który zapadł po rozpoznaniu środka odwoławczego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt XVI GC(...), wyraził stanowisko, iż art. 746 § 1 zdanie 1 k.c. jest przepisem względnie obowiązującym co oznacza, że strony mogą w umowie wprowadzić odmienną regulację, w granicach wynikających z art. 353¹ k.c. Związek art. 746 § 1 zdanie 1 k.c. z § 3 tego przepisu nie przedstawia się w ten sposób, iżby zakaz zrzeczenia się z góry uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych przyczyn (§ 3) oznacza równocześnie, że ważne powody zawsze uprawniają do wypowiedzenia zlecenia w każdym czasie. Względny charakter § 1 tego artykułu oznacza, że strony w umowie mogą wprowadzić umowne terminy wypowiedzenia wskazując generalnie związaną nimi, mogą też dla oznaczonych przypadków inaczej określić moment ustania umowy.

Wynikająca z art. 353¹ k.c. swoboda kontraktowania dopuszcza możliwość określenia w umowie i terminów i sposobów ustania umowy. Takie postanowienia umowne stanowią więc modyfikację, a w istocie ograniczenie, wolą stron, ale w zgodzie z przepisami, uprawnień dającego zlecenie wynikających dlań ze zdania pierwszego § 1 art. 746 k.c., i takie modyfikacje są równoznaczne ze zrzeczeniem się możliwości wypowiedzenia zlecenia w każdym czasie. Paragraf trzeci art. 746 dotyczy czego innego. Stanowi, że z góry nie można się zrzec uprawnienia do wypowiedzenia zlecenia z ważnych powodów, czyli wyklucza rezygnację, z góry, z wypowiedzenia umowy w jednym wypadku - gdy są ważne ku temu powody. Tylko wówczas zrzeczenie będzie nieważne. To uregulowanie nie ma więc związku z dopuszczalnością

wprowadzenia do umowy terminów wypowiedzenia tej umowy z powodu ważnych, nieważnych, jakichkolwiek czy też bez przyczyn.

Niezależnie od kwestii związania przedmiotowym stanowiskiem - Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym apelację skarżącego - w pełni podziela taki sposób wykładni art. 746 k.c. W konsekwencji, skoro strony we wszystkich umowach wprowadziły terminy wypowiedzenia, identyczne bez względu na przyczynę rozwiązania umowy, to także w przypadku wypowiedzenia umowy z ważnych przyczyn wygaśnięcie łączących je więzi obligacyjnych mogło nastąpić dopiero po upływie terminów wypowiedzenia wynoszących sześć miesięcy: § 11 ust. 2 umowy z dnia 15 kwietnia 2005 r., § 11 ust. 2 umowy z dnia 1 września 2004 r., § 12 ust. 2 umowy z dnia 1 sierpnia 2003 roku, a trzy miesiące § 6 ust. 2 umowy z dnia 1 sierpnia 2000 r. W tej sytuacji nie miało znaczenia dla okresu obowiązywania każdej ze spornych umów, z jakich przyczyn nastąpiło ich wypowiedzenie.

Zarówno w judykaturze, jak również w doktrynie dominuje stanowisko, które sąd odwoławczy w pełni podziela, iż co do zasady w sytuacji niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania wierzycielowi służy w pierwszej kolejności roszczenie o wykonanie zobowiązania w naturze, zgodnie z zasadą realnego wykonania zobowiązania. Tak długo więc, jak strony łączy więź zobowiązaniowa, a świadczenie jest możliwe do spełnienia – wierzycielowi przysługuje przede wszystkim roszczenie o spełnienie świadczenia przez dłużnika zgodnie z treścią zobowiązania, przy czym może on także celem wymuszenia wykonania zobowiązania skorzystać z drogi sądowej, jak również może dochodzić swoich roszczeń w postępowaniu egzekucyjnym. Zakres przewidzianego w art. 471 k.c. roszczenia odszkodowawczego nie obejmuje umówionego świadczenia, jeżeli może być skutecznie dochodzone, a przypadek taki zachodzi z pewnością, gdy przedmiotem świadczenia jest określona w umowie, ustawie, zasadach współżycia społecznego i ustalonych zwyczajach suma pieniężna. Dopiero gdy uzyskanie świadczenia na drodze przymusu będzie niemożliwe, a jednocześnie nie znajdą jakiegokolwiek przyczyny, określone prawem, skutkujące wygaśnięciem zobowiązania – wówczas naruszenie zobowiązania uprawniało będzie wierzyciela do żądania naprawienia szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 515/07, Lex 395257, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1985 r., III CZP 64/85, OSNC 1986/11/171, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 listopada 2008 r., I ACa 595/08, Lex 491179., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2009 r., II CSK 435/08, Lex nr 527121 oraz Agnieszka Rzetecka-Gil – Komentarz do Kodeksu cywilnego LEX/el. 2010).

Sąd Okręgowy nie naruszył więc, jak zarzuca w apelacji strona pozwana, art. 471 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i § 2 k.c., gdyż powyższe przepisy w ogóle nie miały zastosowania. Powód dochodzi bowiem pozwem wykonania przez pozwanego umowy poprzez spełnienie świadczenia wzajemnego, tj. zapłatę wynagrodzenia. Prawidłowo sąd pierwszej instancji stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż zleceniobiorcy za okres wypowiedzenia przysługiwało wynagrodzenie, gdyż nadal pozostawał w stosunku prawnym wynikającym z ich zawarcia. Umowy łączące strony trafnie zostały zaliczone do zobowiązań starannego działania, a nie zobowiązań rezultatu. W świetle art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. zasadą jest odpłatność zlecenia, przy czym strony mogą ustalić zasady wynagrodzenia, w szczególności jego wysokość, w umowie według swojej woli. W rozpoznawanej sprawie powód i pozwany właśnie tak uczynili. Przepis art. 744 k.c. dotyczy zlecenia odpłatnego i wprowadza zasadę, zgodnie z którą przyjmującemu zlecenie należy się wynagrodzenie "z dołu", a więc po wykonaniu zlecenia. W świetle tej regulacji należy przyjąć, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia staje się wymagalne z chwilą dokonania czynności, stanowiącej przedmiot umowy. W sytuacji gdy zlecona czynność nie została dokonana, przyjmującemu zlecenie należy się wynagrodzenie, jeżeli wykaże, że dokonał wszelkich działań w celu wykonania umowy i dołożył w tym zakresie należytej staranności, zaś niedokonanie czynności nastąpiło na skutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2012 r., III AUa 1265/11, Lex nr 1164105). Słusznie Sąd Okręgowy ustalił, iż powód deklarował gotowość wykonania usług, które stanowiły przedmiot wszystkich czterech umów zlecenia (co jednoznacznie wynika z treści jego oświadczenia zawartego w pkt 8 k- 86 pisma skierowanego do pozwanego w dniu 30 września 2008 r.). Wykonanie tych usług nie było możliwe, ponieważ ich wykonanie nie zostało mu w sposób zgodny z umowami zlecone.

Uznając apelację za bezzasadną Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98§ 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.,

art. 108§ 1 k.p.c. i art.391§ 1 k.p.c. oraz § 12 ust.1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz.1349, z późn.zm.), zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.